

PEST, 1859.

11. szám. I. Félév.

MARTIUS 17.

A tékozló fiuról.

(Folytatása s vége.)

Magába szállván a tékozló fiu, mondá: „Hány napszámos van az én atyám házában, s bővelkedik kenyérrrel, én pedig éhség miatt itt elveszek! Felkelek, ugy mond, s vissza megyek az én atyámhoz. Midőn még messze volna, látta őt az atya, s irgalomtól indított. Ezen szavakkal ki van fejezve a megtérés kezdete, s kimutatva Istennek a bűnösök iránti kegyessége s jósága.

Magába szállván a tékozló fiu, mondá. —

Hogy valaki az Istenhez visszatérjen, annak először magába kell szállnia. Midőn valaki vétkezik, nem csak az Istentől, az ő kegyelmétől, a mennyei Atya házatól távozik el, hanem eltávozik egyszersmind önmagától is; azért, ha a bűnös az Istenhez akar visszatérni, először önmagába kell térnie.

De mikép távozik el a bűnös önmagától? Eltávozik, mivel a bűn által eredeti szépségét eltorzítja, s így Istennek képét önmagán elrutítja. Eltávozik önmagától, megfélekedvén lelki üdvéről s más lelki javairól, melyekkel birt, s még inkább bírhatott volna. Eltávozik a bűnös önmagától, mert szegénynyé teszi magát, midőn kevés földi öröme miatt a megbecsülhetetlen mennyei örömeket elveszti. Midőn a mennyei Atyát elhagyván, egy idegen tartomány polgárához szegődik; midőn a király fia sertéseket őriz, s a ki atyjának házában kénye-kedve szerint élt, válogatott étkekkel táplálkozott, most pedig ganéjt ölel, moslékkal ohajtja

gyomrát betölteni, s éhség miatt a legnagyobb nyomoruságban sinlődik.

Hány napszámos van az én atyám házában, s bővelkedik kenyérrrel! — A tékozló fiunak mindenek előtt az jutott eszébe, hogy az ő atya házában a napszámosok kenyérrrel bővelkednek, ő pedig éhség miatt vesz el.

A napszámosok alatt azok értetnek, kik, mielőtt a megígért jutalmat elvették, kenyérral bővelkednek, s egy bizonyos jutalom reményében szolgálnak; vagyis, kik a mennyei házi gazda szőlőjében mint felfogadott napszámosok napi bér mellett munkálkodnak. Ezek az örök atyának házában, mielőtt az ő megígért jutalmukat elvették, bővelkednek kenyérrrel, vagyis mennyei vigasztalás-, belbéke- s nyugalommal. Boldogok ők! a mennyei Atya nem hagyja őket éhezni, s nyomoruságot szenvedni.

Midőn a tékozló fiu az atyjának a napszámosok iránti bőkezűségére visszagondol: ő is reményre éled, és lehetségesnek hiszi, hogy éhség miatt nem vesz el, hanem hogy ő is bővelkedni fog. Azért mondja: És én az éhség miatt elveszszek? Meddig sovároghok még a moslék után? Miért ne lakjam jól én is kenyérrrel, melyet élveznek a napszámosok? S pedig nekem nem is kellene szolgálnom napszámosként, hanem fiui indulattal. Minthogy azonban nem vagyok méltó fiu gyanánt fogadtatni, megelégszem, ha csak napszámosai közé is fogad atyám! —

Felkelek, és visszamegyek az én atyámhoz. — Felkelek a bűnök sorából, felkelek a sertések fekhelyéből,

elhagyom megrögzött gonoszságomat, leküzdöm a testi örömekre esábitó hajlamot, mely annyiszor földre vert s lealacsonyított. — S ekképen visszamegyek az én atyámhoz! Visszamegyek hozzá a hit által, mert ő egy kegyes és irgalmas atya. Visszamegyek hozzá a remény által, minden bizalmamat helyezvén az ő jóságában. Visszamegyek atyámhoz, legyőzvé a nehézségeket, eltávolítván az akadályokat, a világ hiúságait, a testi gyönyörűségeket, mert már megunta lelkem e sílány s alávaló étkeket. Visszamegyek atyámhoz, mert ő hozzá vonz az ő kegyessége s szeretete, a ki, miután eltávoztam volna tőle, és megszűntem fia lenni, még sem szűnt meg az én legirgalmasb atyám lenni. Felkelek tehát, és visszamegyek. De hát miért nem kelek föl? Miért nem megyek? Meddig halasztom még? Mikor lesz vége éhségemnek, gyalázatomnak? Ime már jövök! Oh Uram segíts! Állíts föl lábaimra; tedd, hogy jöjjenek hozzád; tedd, hogy ezentul halálomig hiv maradhassak hozzád.

Midőn még messze volna a tékozló fiu, meglátja őt az atya, s irgalomtól indíttatik. —

Ez az Istennek a bűnösök iránti jósága- s irgalmanak kifolyása. Míg messze vagyunk az Istentől, már is legkegyesb szemeivel tekint ránk, valamint egykor tekintett Péterre, hogy vétkeinket megutáljuk, s töredelmesen meg is sirassuk. Irgalomtól indíttatik, és mint jó atya könyörül fiain. Ő maga serkent bennünket, hogy magunkba térjünk. Főlemel kegyelmével, hogy hozzá közeledjünk. Lábaikra állít föl, magához von, s megmutatja az utat, melyen visszamehetünk hozzá. Oh lelkem! gyorsan kelj föl, és szaporán térj vissza a te mennyei Atyához. Még messze, távol vagy, midőn kibékültél vele. Már az is, hogy föl akarsz kelni s visszatérni, az ő jósága s kegyelme: mennyivel inkább, midőn valóban visszatérsz, befogad fia gyanánt, megölel, s esőkokkal elhalmoz tégedet.

Mondá pedig a fiu : Atyám, vétkeztem! —

Röviden sokat mondott. Atyám, mivel te atya vagy, kell, hogy rajtam könyörülj. Mivel atya vagy, nagyobb a te irgalmad, mint az én gonoszságom. Nagy az én gonoszságom ugyan, azonban még sem olyan, hogy egy kegyes atyától bocsánatot ne remélhessek. Atyám, vétkeztem! mert eltávoztam tőled; mert elmentem egy idegen tartományba; mert kéjelegve éltem; mert elparazlottam a te, és az én örökségemet; mert megvetvén a te atyai hajlékodat, egy idegen polgárhoz szegődtem, és készakarva ily rettentő nagy inségre jutottam; mert későn, igen későn jövök hozzád vissza. Oh atyám! ezen vétkeimet egész alázatossággal vallom meg előtted, s még terjedelmesebben meg fogom vallani a te szolgálád előtt, kikre rábiztad atyai hatalmat. Ime megvallom minden igazságtalanságomat! Vétkeztem az ég ellen, mert ellened, az eget ura ellen vétkeztem. Vétkeztem az ég ellen, mert enhibám miatt fosztám meg magamat a mennyei örökség jogától; mert az eget utána tettem a földnek; mert a mennyeieket szomorítottam meg. Atyám, vétkeztem az ég ellen, és te ellened! Nem csak ellened, hanem előtted is vétkeztem, oh atyám! mert szemeid előtt vétkeztem, a ki láttad és utáltad az én förtelmességemet, a ki gonoszságomban intettél, hogy

ne tegyem azt. Így vétkezvén, hogy ne vétkeztem volna előtted, oh Atyám?

Nem vagyok méltó fiadnak neveztetni. — Oh utálatos bűnök, hová ragadtatok engem! Nektek hódolván, atyai örökségemet vesztém el. Miattatok hagytam el az én jó Atyámat, és lettem az örök kárhozat fiává.

Mennyei Atyám! ime megismerem vétkeimet, tisztán látom gonoszságomat, midőn téged, legfőbb s egyetlen jótevőmet megbántottalak; oh én igen rosszul eselekedtem, isteni fölségedet megvetvén, s nem vagyok méltó, hogy fiadnak neveztessem.

Bánatos szívvel esedezem előtted kegyelemért, bocsánatért. Bánom teljes szívemből, utáalom, és gyűlölöm minden vétkeket, mert azzal téged, minden szeretetre legméltóbb Atyámat szomorítottalak meg. Most azonban már szeretlek, s hozzád való szeretetből minden parancsodat szentül fogom megőrizni; nem a büntetés félelméből mint szolga, sem a jutalom reménye végett mint napszámos, hanem fiui szeretetből, mint fiad, mert szívemből szeretlek, mert te vagy az én Istenem és Atyám.

Mondá pedig az atya a szolgálknak: Hozzátok hamar ide az első ruhát, és öltöztessétek fel őtet.

Oh valóban édes atya az, a ki bánalom s töredelmesség által oly könnyen indíttatik kegyelem- s irgalomra. Megérdemlette volna a tékozló fiu, hogy haza érkezvén, az atya szigoruan keljen ki ellene, hogy vilámokat szórjon fejére; azonban semmi ilyest nem hallunk tőle. Szeretettel mondja ő: Hozzátok hamar az első ruhát, s atyai kegyének végrehajtását szolgálóra, vagyis az egyházi emberekre, a papokra bizza. Ezekhez folyamodjunk tehát, ha az atyai kegyelmet akarjuk megnyerni. Az első ruhába, melyet a fiu elvesztett, parancsolja felöltöztetni, a legszebb öltönybe, minden egyéb ruhák felett, melyben kell a bárány lakadalmán megjelenünk. E ruhát gyorsan elhozatni parancsolja, hogy a jótétemény gyorsaságából megmutassa az ő atyai jóságát.

Adjatok gyűrűt kezére. —

A mennyei Atya nem csak visszafogadja a megtérő bűnöst, hanem az ő lelkét is eljegyzí magának. Örök szeretete jeleül, melylyel hozzá viseltetik, ad neki gyűrűt, s azzal köti le őt magának, hogy kivüle semmi más szeretőt ne tőrjön. A gyűrű az örökkévalóságnak jelképe. Ezt adja neki kezére az atya, hogy ezentul egy boldog örökkévalóságért munkálkodjék, és örömmel eselekedje azokat, mik az égben örökké tartandó dicsőséggel jutalmaztatnak meg.

Adjatok sarut az ő lábaira!

Ez az örök Atyának kegyes gondoskodása, nehogy a töredelem utja nehéznék, a kereszt s önmegtagadás ösvénye rögsnek s fásasztónak látszassék: azért a töredelmes fiak lábaira sarukat adatni rendel, azaz mennyei malasztal erősíti őket, hogy így az ösvény, melyet Krisztus önpéldájával kijelölt, el ne ijessze őket, hanem fölsaruzva s annál nagyobb könnyűséggel fussanak azon.

A jószívű atya még vendégséget s lakomát is készítettett, annak emlékezetére, hogy fia, a ki elveszett s már megholtnak tartatott, ismét megtaláltaték, és él. Boldog a bűnös, a ki szívből megtér s üdvözül!

A tékozló fiunak megtérésén nem csak a földön,

hane
a szo
tékoz
töred
legk

hanem az égben is örvendeznek (Luk. 15, 10.). Csak az a szomorító, hogy oly tékozlók is találtak, a kik a tékozló fiut követik ugyan a gonoszságban, de nem a töredelmességben. Ezeknek vége kárhozat. De erről legközelebb.

Munkai János.

A legboldogabb halál.

(Eger, mart. 25. 1858.)

Volt egy kis szegény ház fehér Názáretben,
Csak alig mer állni a többivel szemben;
De azt nem szégyenli egy fügefá lombja,
Mellé áll, rá hajol, mintha lánya volna.

A kedves árnyéku fügefá tövében
Szép, öreg ember ül, elmerülve mélyen;
S a mint feje busan esügged kebelére,
Széles, ősz szakállá majd a földig ére.

Ismerik már őt, a város öreg ácsát,
Föl sem tűnik többé, hogy e helyben lássák,
„Szálem József, szálem!“ köszöntik koronkint,
S tovább mennek, hogyha egyet-egyet bölint.

De most egyszer még az üdvözlést se' bánja,
Csak magában suttog, mint a szellő szája,
Mint a szellő szája, mely Gezezárétrül
Füleibe olyan édesdeden esendül. . .

„Boldog Gezezárét! — szól az ősz szeliden, —
Ah mért nem lehetek én is ottan, mért nem?
Boldog Gezezárét! te ki most is látod
Az isteni fiut, az égi barátot!

De én nem mehetek, hajh! oly beteg lettem,
A halál árnyéka ez itt körülöttem;
Olyan gyöngye vagyok, mint a földi harmat,
Mely elvész a napon, alig pillant hármat.

Menj te, édes szellő! menj, és mondd meg neki:
A jó öreg József siri ágyát veti,
A jó öreg József apáihoz készül,
És — nem tud meghalni meglátásod nélkül!“

Erre egy zokogott, úgy sirt, mint az árva,
Peregtek könyei sűrű szakállára,
S ott esilogni kezdtek fényesen, fehéren,
Mint a deres mező az őszi napfényen.

De könye közé szól egy hang, mint a hárfá. . .
S József maga előtt ime, Jézust látja!
Arezán égi mosoly, és isteni részvét,
Mintha a felhővel küzdő napot néznéd.

„Ne sirj apa! ne sirj — itt vagyok, eljöttem,
Sohajtságod lángja szállván el fölöttem,
Itt vagyok, öllelek mint ember, mint Isten, —
Hogy végleheleted búját édesitem.“

Igy beszéle Jézus édes öregének,
Elfogult hangjában reszketvén a lélek;
Azután nem szólott, némán úgy borult le
Az örök égő szív a hamvadt kebelre. . .

Drága köny mosá föl József barna arezát,
Mint a nyári eső a futó barázdát,
Ősz szempillájára annyi esők tapadván,
Mennyit életében sem pillantott talán.

És észre sem vevék szívök zaja mellett,
Hogy a boldog anya közelükben termett,
S megfogá remegő jobbát szent Józsefnek,
Melyet az a végső áldásra emelt meg.

„Ó mondd Isten fia, ó mondd Isten anyja!
— Szólt a remegő ősz halványuló ajka —
Mivel érdemlém meg üdvét e halálnak,
Hogy a mennybe édes karotokon szálljak?

Vagy hová is megyek, hová is sietek?
Itt is menny volt nekem tiszta szerelmetek;
Ó dicsőség, áldás neked, menny szülötte!
Hadd öleljelek meg egyszer — mindörökké. . .“

S a jó fiu busan orezájára hajlott,
Megesőkolni egyszer még ez ősz galambot, —
S a mint József ajkán bucsuesőkjá ége,
Fölvevé a lelkét isteni lelkébe!

Mindszenti Gedeon.

Kecskeméti vésznapok.

— Történeti beszély. —

Az igazságos Isten, örök bölcsesége szerint, súlyosan érezteti sokszor büntető ostorát az emberi nemzettel.

A jólét napjaiban Istenről oly könnyen megfeledkező emberekre elküldi a nyomort különféle alakban, a szenvedést, a veszedelmeket: hogy az elbizakodott emberek Istenhez térjenek, és a látogatás keserű napjaiban megemlékezvén az emberek sorsát bölcsen kormányzó mennyei Atyáról, a megtörődött szív tiszta érzelmével áldozzanak Istennek.

A tizenhetedik század végén, és a tizennyolezadik elején Isten látogatásának terhes napjait több izben tapasztalták rájuk nehezeden megboldogult atyáink.

Isten büntető keze, a mirigy-halál képében, országzerte több izben megtizedelte az embereket, és fölös számmal töltötte be a temetőket.

Ős apáink, a pestises járványban elhunytak nagy számától, „nagy halálnak“ nevezék elecsapását az égnek.

E nagy halál emlékét édes honunkban több emlék-szobor, kápolna, és fogadalmi-ünnep tartá fön az unokák számára; hirdetvén egyuttal az ősök vallásos érzetét, kik az elhagyatottság és nyomoruság napjaiban Istennél kerestek segílyt és vigasztalást; és a hívő lélekkel kerestek, meg is találták — Istennél.

Mit atyáink a szorongattatás napjaiban Istennek fogadtak, azt az unokáknak kegyeletes tiszteletben tartani nem csak a fogadalom szentsége, hanem az ősök iránti tisztelet is parancsolja. Azért méltó megrovás alá esnek azok, kik a hívő nép kebléből a vallásos kegyeleteket kiirtani törekszenek, miként egy kath. városban történt pár évvel ezelőtt; hol egy némely szájhős az évenként nagy ajtatossággal megtartatni szokott fogadalmi-ünnep eltörlését indítványozá, azért, mivel már

elmúlt száz éve, hogy apáink ez ünnep évenkénti megtartására kötelezék magukat, és utódjaikat; mintha az Isten iránti hálának a lefolyt száz év határideje volna. Az ekként gondolkozókra illelnek VIII. Orbán pápa imádságának eme szavai: „Uram! ha kinyújtod kezedet, ígérjük a jó eselekedetet; ha elvonod fegyveredet, meg nem adjuk az ígéretet.“

1709-ik évben, a mult időkben kiállott sok csapások után, tetszett az Urnak ismét meglátogatni az ő népét egy rettenetes csapással, mely rémitőbb volt az évekig pusztító hadnál; mert itt láthatlan ellenséggel kelle küzdeni az embereknek, és nem volt, ki Istentől segítségére lehetett volna a sanyargatott népnek. És ezen tűznél, víznél, háborunál borzasztóbb ellenség a döghalál volt, mely, miként az ország egyéb helyein, úgy Kecskemét városában is fölütötte tanyáját, tevén rémületes pusztítást a kétségbeesett lakosok között, kilencz hónap lefolyása alatt 5970-nel szaporítván a temetők lakóit.

A rémület és kétségbeesés e napjaiban, midőn nem volt család, mely nem gyászolta volna egyik, vagy másik elhunyt tagját; midőn nem volt egy is az ezrek között, ki aggodalom nélkül hajtotta volna fejét a nyugalomra, és a nap fölütésével rettegés között nem kezdte volna meg napi pályáját, — a halál ez általános pusztításai között, az elhagyatottság és tehetetlenség érzetével mindenki csak Istent helyezé bizodalomát, keresztényileg remélvén, hogy egyedül csak Istennek hatalma és jósága leendő képes az általános veszélyben megőrizni őt minden bajtól.

Egyedül az Istenbeni bizodalom levén képes megnyugtani a veszélyektől környezett ember lelkét, természetesen, hogy veszély idején a legvallástalanabb is ragaszkodik a hithez, mint egyedüli biztos szerhez a kétségbeesés ellen, és készséggel engedi át keblét azon vigasztalásoknak, miket egyedül a vallás képes nyújtani.

A vallási vigasztalásnak ezen édességét érzék Kecskemét lakói közül azok, kik ez időben, buzgósága és ajtatosága miatt közszerzet- és tiszteletben álló Gáspár atya vezérlete alatt, a város nyugoti részén levő keresztinél naponként összegyűltek, hogy a közösen érzett szomorúság és félelem által egyesített imával engeszteljék meg az ég haragját, és a veszedelem eltávolításáért esedezzenek Istennek, kinek büntető keze oly súlyosan nehezedett e látogatott városra.

E kereszt-látogatási ajtatoságok, melyek a nép önkénytes buzgóságából származtak, a lelki szükség által élesztetve, naponként ismétlődtek.

Szent mise után mindennap ezreit leheté látni az ajtatoskodó népnek, kik mély alázattal és megtörődött szívvél indultak a szent járdalatra, buzgó ajakkal énekelvén: Irgalmazz, irgalmazz, irgalmazz a te népednek, melyet Ur Krisztus! drága szent véreddel megváltottál! — Hallgasd meg, hallgasd meg, hallgasd meg Ur Isten kérésünket!

Az ajtatoskodók körmenete gyakran találkozott útjában azokkal, kik könyes szemmel kísérek halottjokat a Sz.-Háromság-temetőbe, és ott megadván kedveseiknek az utolsó tiszteletet, az ajtatoskodók közé vegyűltek, a szent kereszt előtt sírni elszívók keservét.

E közveszély idején, midőn mindenki Istenhez,

mint egyedüli és biztos támaszhoz folyamodott segítségért, találkozott olyan is, ki vétkes közönyt tanúsítva minden iránt, a mi szent, czéges hitetlensége és valóság-gunyolása által tünt ki a tömeg közül.

Krónikánk, melyből ez adatokat merítök, el nem palástolható megrovással említi Csukás Péter nevét, ki szomorú hirt vívott ki magának e nehéz napok alatt botrányos vallástalansága által; ki mintegy kihívó daczszal szállt szembe a veszélyllyel, és vétkes elbizakodottságában gunyolva az isteni gondviselést, azt hitte, hogy önereje által is képes lesz magát föntartani; és míg ezrenként remegtek a bizonytalan jövőtől, ő bizott sorsában, bünyös hetykeséggel azt állítván, hogy a kinek pénze s egészsége van, az nem szorul Isten segítségére.

Igaz, hogy mindkettővel bírt is. Gazdagságra nézve egyike volt a város legtehetősb lakóinak; egészsége pedig a legjobb korabeli férfiúnak viruló vala.

Talán mivel a nyomort és szenvedést eddig csak névről ismeré, ez tette őt annyira elbizakodottá, hogy Istennel mintegy szembe szállni merészelt; nem gondolván meg, hogy az a kéz, mely jölettel, egészséggel és boldogsággal halmozá el őt, nyomoruságot és szenvedéseket is mérhet rája.

Gyönyörű juliusi reggel vala. A felhőtlen égboltról alálövelő nap hevét gyöngye szellő enyhíté, melyre esőndes hullámzásnak indultak az aranyló kalászkok, Isten áldásának gazdag jelei. Ezekre máskor gyönyörködve tekintett a munkás nép, most azonban eszökbe sem jutott a gazdag termés; mert mit használ Isten áldása, ha nem lesz a ki letakarítsa, és nyugodtan elkölthesse?

A munkás nép nagyrészt szent Miklós templomában vala összegyűlve, honnét sz. mise után körmenet indult a városon kívüli kereszthez. — Midőn a halasi kapuhoz ért az ajtatoskodók serege, rögtön elhalt a szent ének ajkaikon, és megdöbbenve tekintének egymásra, mintegy kérdezve egymást, hogy mi történik itt?!

Mi esodálatukat oly véletlenül felkölté, nem volt más, mint Csukás Péter véletlen megjelenése; ki is a halasi kapunál levő koresmából, épen midőn a körmenet oda ért, néhány zenészszel az utcára rontott, kezében boros palaezskot tartva, pajkos nótákat huzatott az ajtatoskodók bosszantására. Botrányos magaviselete, és gúnyai élet mindnyáján mélyen érezék. A közneheztelés már-már kitörő felben volt, midőn a tisztes Gáspár atya, ki az ajtatoságot vezeté, kilépett a sorból. —

— Szent atyám! — kiálta gunyosan Csukás — igyék egyet ebből a sziverösítöböl, majd jobb kedve lesz imádkozni.

A megszólított komolyan, és a belső megindulástól reszkető hangon felelé:

— Atyámfia! emlékezzél meg utolsó órádról, és ne vétkezzél. —

— Azzal talán nem vétkezem, ha egy ital borral megkínálom? — felele hetykén.

— De vétkezel azzal — folytatá Gáspár atya — hogy Istent kísérted vétkes elbizakodottsággal, és azokat botránkoztatod, kik Istent kérik, hogy haragját vonja el fejünkről. Tudd meg, hogy az irás azt

mondja: „Jaj a botránkoztatónak;“ Isten haragja pedig a te fejedet is sujthatja. Jobb volna fiam, ha tivornyázás helyett te is imádkoznál.

— Minek nekem az imádság? megélek én a nélkül is.

— Isten legyen irgalmas bűnös lelkednek! te a kárhozat utján jársz.

— Kinek mi gondja, akár mily uton járok. Életem világom, míg lehet; egyszer úgy is meg kell halni, ha mindig imádkozom is.

— Épen azért kellene a halálra gyakrabban gondolnod — folytatá a lelkész — akkor nem engednéd magadat át a vétkes önámításnak, főleg a mostani körülmények között, midőn polgártársaink közül naponkint oly számosan és véletlenül hullanak el a gyilkos ragály által, mely tégedet is hamarabb, mint gondoltad, a sirba tehet.

— A ki fél a haláltól, az járjon a kereszthez imádkozni; én, míg lehet, használom az életet. — Erre a zenészek felé fordult, és parancsolá, hogy huzzák az abban hagyott nótát.

A jámbor atyát ez istentelen dacz és megátalkodottság mélyen megszoríták. És mivel ugyis észleltalannak tapasztalta a komoly intést, szó nélkül távozott el a nyilvános botránkoztatótól; utközben egy pár könyvet törölvén ki szeméből.

(Folytatása következik.)

Gyurinka Antal.

Szemerei levelek.

XVII.

(Vége.)

Végre, ha áldásos és boldogító házasságot akarsz könni, Isten szíve szerint lépj a sirig tartó frigy szent kötelébe. Tiszta szívvel, büntől tiszta szívvel, azaz Isten kegyelmében vedd föl a nagy szentséget, mely szövetségedet égi malasztal megsejteneli. A házasság-kötésben a szentség malasztjának méltó elvételére kell fő gondot fordítani; mert csak az enyhíti meg a páros élet terheit, az boldogítja ideiglen és örökké a házastársakat. Sok érhet a házasságban, kedves ösém! a miről előre nem is álmodhatol. A ki most szép és ép, lehet rut s nyomorék. A ki most angyalnak látszik, később fekete angyalnak mutathatja magát szívre nézve. A ki most szelíd, mintha mézzel volna teljes, később lehet durezás, méreg- s epével teljes. A ki most serény, munkás, takarékos, lehet henye s tékozló. A ki most dus örökséget remél, kaphat türes tarisnyát. Mind véletlen s keserű esetek. És mindezek közt a házassági frigynek a sirig kell tartania; sőt épen ezek közt kell a házassági szeretetnek boldogító hajnalcsillagként tündökölnie, vigasztaló őrangyalként működnie; mert épen az ilyen gyászos esetekre szól az eskü nagy és szent szava: „El nem hagyom őt holtomig s holtáig semminemű szükségében s nyavalyájában.“ De látod, ha ily gyászos esetek közt kész is a lélek, a gyarló szív erőtlén: tehát csak az égi kegyelem gyámolíthat ilyenkor benneteket arra, hogy kötelességeknek híven megfélelve, jót és rosszat, örömet és bánatot megosztva, egymás sorsát enyhítsétek, s boldogítva boldogíttassatok. Ezen égi kegyelem a szentség malasztjában adatik: vajmi sok függ tehát attól, hogy a szentség malasztját megnyervén, munkássá tedd magadban! Erre nézve mondtam, hogy fő gondnak kell lenni a szentség malasztjára; mert a menyegző csak két napig tart, de a malaszt mindaddig szükséges, a meddig a házasság tart.

Ha a mostani világban sorra kérdeznők a házassulokat: „Mi kívánatlik a házasság fölveteléhez?“ tiz közül tiz alkalma-

sint azt felelné: „Kalács, peccsenye, bor és hegedű.“ Közönségesen ezt tartják főgondnak. No hiszen lehet gond a lakodalmi vigasságra is; mert evvel is azt mutatjátok, hogy az Isten szíve szerint kötött szövetségnek örültök. Nem ellenzi az anyaszentegyház a menyegzői örömet, melyet az ő drága jegyese Kánában megtisztelt s megszentelt; de ám a fő gond másra legyen. Ugy-e kedves ösém! nem elégít ki két napi tánc s lakoma, hanem tovább terjed ohajtásod: hogy, ha a menyegző kalácsa s bora elfogy, azután se kelljen keserűség kenyerevel s bánat vízával élned; hogy a tánczvigalom után ne következék gyász-síralom; s a dinom-dánomot ne kövesse „Oh síralmas jaj szó!“ egy szóval: ne átokkinban, de boldogság áldásában folyjanak páros élted nappjai? Látod, ezt nem a lakodalmi pompa, de a szentség malasztja adja; arra kell tehát főgonddal lenni, hogy az Ur kegyelmével szenteltessek meg frigyetek, hogy a mely áldást a pap kér rátok, azt a Jézus rátek adja. Oh nem szabad pedig felednünk szent hitünk tanítását, miszerint a házasság élők szentsége, s csak azok vehetik azt föl méltóképen, csak azokban lesz munkás a szentség malasztja, a kik lelki életben, Isten kegyelmében, azaz halálos büntől tiszta szívvel veszik azt föl. Épen ezért parancsolja az anyaszentegyház: hogy a házassulók a szentség fölvetéle előtt töredelmes gyónással a bűn lelki sebeiből gyógyulva, s az Oltári-kezség vételével a kegyelem lelki életben megerősítve készüljenek a nagy szentséghez, s méltókká szenteltessek annak malasztjához.

Ismét ebben rejlik sok szerenesetlen házasság gyászának oka; mert sokan csak gyűrű-cserét keresnek, de nem keresik a szentség kegyelmét. Szokás viszi őket a szentség fölvetelére, nem lelki áhítat s szívbuzgóság. Elmennek esküt tenni, mert így szokás házasságot könni; de figyelembe sem veszik, hogy ott kell megnyerni a kegyelmet, az egész életre kiható boldogító áldást. Gyónnak s áldoznak készületlenül, talán készületlenebbül, mint egyébkor; talán a kiadó mámorából hozott szórakozottsággal; de teljes bűnvallás- s töredelmes bűnbánatról, igaz megjobbulás- s méltó áldozásról nem szorgoskodnak, tehát bűnterheltek maradnak, és így maguk meggátolják a szentség malasztjának munkálódását. Arra tulságos szorgoskodással ügyelnek, hogy étel, ital legyen, s a vendégek fogytakozást ne szenvedjenek; de nem ügyelnek arra, hogy frigyökre áldás szálljon, s maguk ne szenvedjenek fogytakozást a kegyelemben. Hát azokról mit mondjak, kik a nagy szentséghez is szentségtörő gyónás mellett, tehát bűneiket újabb halálos bűnnel tetézve járulnak? talán előbb, hogy sem az oltárnál egybekötöttének, már bünyösen szövettek? Igaz, hogy elég gyász és fájdalom, ha előbb rájok illik az apa s anya, mint a férj és nő neve; ha az oltárnál a tisztaságot jelző koszoru nem illik rájuk; de legnagyobb gyász az, ha az időtlen szegény, vagy felelet megne-műja nyelvöket, eltitkolja bűnüket; mert így megtartva a bűnt, méltatlanok a szentség malasztjához, mely nélkül nem találhatnak a házasságban boldogságot.

Tehát kedves ösém! a szentség malasztját keresd fő gondnal. Tiszta, töredelmes bánat- s bűnvallásban megszentelt szívvel készülj s járulj a szentség fölveteléhez: úgy lesz jelen esküvődön a pártfogó szűz Anya, s az ő áldásosztó szent Fia, ki frigyedet a Szentlélek malasztjával boldogság szövetségévé szenteli. — Még egyet mondok.

Legyen gondod arra is, hogy menyegzőben is ott legyen a szűz Anya, s az ő szent Fia. De ők csak tiszta, szemérmes és keresztényileg mértékletes vigasságban lehetnek jelen: tehát a te násznép is ilyen vigasságban a Jézus népe legyen. Sokszor a násznép is elüzi a menyegzőből Jézust, ki a kánaai menyegzőben sem jelent volna meg, ha ott nem az ő szíve szerint vigadtak volna, s a mi menyegzőkben sem lehet jelen, ha ott nem az ő szíve szerint vigadnak. Hej pedig azt ugyan mindegyik násznép szeretné, ha Jézus minden lakodalomban valamennyi kút- és patakvizet borrá változtatná; ezért majd csak elhívnák őt a menyegzőbe: de nem beesülnek úgy meg az áldást, mint a kánaai násznép megbeesülte, hanem addig innának, míg végre hála fejében elüznék az Ur Jézust. Hiszen most is elüzik őt, hála fejében az ő áldásából nyert vendégségért; mert nem szent, de feslett, nem mértékletes és keresztény, de mértékletlen s pogány mulatságra hanyatlanak el, melyben a Jézus legtisztább lelke, s a szűz Anya szeplőtelen szíve nem vehet részt. Sőt ők maguk

sem szeretnék, ha az Ur Jézus ott jelen lenne, mint tanuja az ő szilaj, kicsapongó multságuknak. Pedig ő tanuja ám annak; mind tudja és látja, a mi történik; hanem csak távolról nézi s látja, azért áldása is távol marad az olyan menyegzőtől, melynek násznépe, őt elítelve, igazán gyásznép lesz.

Jól eszedbe vedd hát kedves ösém, hogy nem a kánai menyegzőről mondja azt az evangelium: „Midőn megrészegülnek,“ hanem a mi menyegzőink hasonlatosságában szól. Ne engedd, hogy násznéped elázék, mint a szivacs, s tacskóvá váljék. Ne engedj istenkáromlást, orezapirító trágár beszédet, szeméreméért dalokat, kicsapongó aljas multságot. Különösen ügyelj azokra, kik aljas szemtelenségökben nem tisztelik s ki-mélik az ártatlanságot, hanem, hivatlanul is betolakodva, az esti multság ideje alatt orezátlankodni szoktak. Ne himezz-há-mozz ezek előtt; ne legyezd őket sima szóval, mely ugy sem fog vastag bőrükön; hanem piszkafával rágd szájokba az igazságot. Mondd meg nekik nyíltan: „Köszönöm barátim! hogy menyegzőmet megtisztelni kívántátok; de csak tisztességes viselettel vendégtől veszem ezt tiszteletnek. Ha akartok, vigadjatok, de csak az Urban. De az én házam menyegzős-ház, nem bordély-ház; itt az Isten fiai vigadhatnak, de a sátán fiai ebrudat kapnak.“

Ezeket őrizd meg ösém! ugy egész házassági életed menyegző, azaz mennyei eljegyző lesz, Isten áldásában gazdag lesz. Ha szívesen veszed, máskor majd elődbe adom a házasságkötés szertartásainak üdvös jelentését.

Megköszönte az én kedves ösém a jó akaratot, s megígérte, hogy az elejbe adott tanácsot követni fogja. Adja Isten, hogy minden házassulók s férjhez menők kövessék azt! Ugy a házasság égi áldás lesz. De bizony most a megdolátlanság, készületlenség és ezéltévesztő hebehurgyaság által sokszor farsangi bohózáttá válik az; csak hogy a vége nagybőjti gyász lesz, melyben nem azt éneklük: „Föld népei örvendeztek!“ hanem azt zokogják: „Keresztények sirjatok!“ mert a világ szelleme szerint kötött dívat-házasságban unapi ünnep nincs ugyan, hanem van örökös keresztjáró hét s általános kétágu keresztut, melyben a „S t a t i ó - k igen távol esnek egymástól és az égtől. J a k a b s z o m s z é d.

Az én nefelejseim.

(Folytatás.)

O c t. 7-ke. Apátiban keservesen jutottunk egy keserves borbélyhoz; sehogy sem boldogult szakállunkkal, pedig most épen az nem boldogul, a kinek szakálla van. Valaha azt mondták a magyarnak, ha nem volt pénze: „van szakálla!“ Most pedig azt mondják, ha van szakálla, nincs pénze. Most a hitel könyvben van, ugy a mint megírta Széchenyi...!? — Egy Isten-hozzáddal tovább mentünk J á n o s h i d a felé. Az utban látunk embereket kenyerezni, és örültünk, hogy oly jó ízűen eszik a redemptus jászok is a száraz kenyeret, szalonnájok csak akkor levén a kenyérhez, ha kenyerek szalonnás. Szomoru csillagzat, szomoru öröm! És örültünk, hogy itt is minden felé a tagosításban fáradoznak. De mit ér a mi örömünk, ha a jászok „muszaj“-nak nevezik a commassált földet? Pedig bizony, bizony „hol ez igazságosan hajtatik végre, ott az igazság ellen nem lehet senkinek sem kifogása,“ mondaná a palóc jászkun testvérének. Ily prózai beszélgetések közt csinálta M i n d s z e n t i a „Mátra“ című költeményt, melyből a Mátra tűz-szíve szól; s e közben hajtottunk be J á n o s h i d á r a, a premontrai kanonok kastélyába. Épen itt találtuk nagy szerencsénkre az új praclatus urat, ft. S z e n c z y Imre ő n g s á t; mintha csak tulvilági szép fehér szellemet láttunk volna, — csaknem átlátszó szerafikus egyéniség, ugy dereng egész lényén a tiszta fényű lélek, mintha lerázta volna magáról mindazt, a mi földi. Emléktül kaptunk egy-egy példányt legujabb „P h i l o t h e a“ című munkájából, mit szaniei sz. Ferencz után dolgozott át magyarra. E könyv neki is szelleme, mint a genfi püspöknek; benne van magas lelke, és mély szíve. . . . Itt különben sok tekintélyes tisztelgőkkel is találkoztunk. Voltak, kik szerettek okosat beszélni! Itt volt a szerény, igen is igénytelen S i m o n József ifju költő is. A premon-

trai kanonokok uri szíveséggel láttak. Se b e s s y Kálmán, jószágkormányzó ur kitünően szerencsés modorával, gondos házigazdai figyelmével megnutató, hogy a legszigorubb gazdaszat szépen-gyöngyön járhat egy uton a vendégszeretettel, mit Norbert a szabályozott kanonokoknak egyik főszabályul tüze ki, a tisztasággal, visszaélések kerülésével, folytonos tökélyesbüléssel, az íge-hirdetéssel, és a szegények ápolásával együtt. Itt öröm a gyöngéden szerető szívé, s fölkelte buzgalmu ft. M o l n á r Ferencz, helybeli lelkipásztor urral is tölteni néhány perczet; mert hiszen itt legtöbbet mulattunk, mégis csak perczeknek nevezük a mulatás idejét, annál inkább, mert a szellem-dus multságból soha sem elég, a soknál is több kéne még. Itt ft. Á r v a y ur, ki a prépost kíséretében vala, terjedt tudomány műveltséggel nemesítette a társalgást, míg ismét utra nem kellett mennünk. Bucsuzásnál a főpap oly megnyerő nyájas angyal-szelidséggel hívott föl a szent János áldására, hogy mi valóban áldást vittünk magunkkal, a mennyi csak ránk fért. Mindszentit annyira megtöltötte égis emelő örvendezése a tisztas öregnek, hogy az egész uton ki nem fogyott belőle az örvendező hálalkodás. . . . Mi az? Alattányánál az est-szürkületen utazva, ha jól láttam, a tilalomfán a koldulás is ott van. Mire jutott a keresztény szeretet! Ugy-e bizony tartsa minden község a maga szegényét; de hátha az egész község szegény! Ekkor azután alamiznába kérjen először engedelmet a koldulhatásra; másodsor pedig, ha a kolduslevéllel sem találják bebocsátani a községbe, elmehet egyik tilalomfától a másikhoz, és egyik vagy másik alatt, a művelt kor diesőségére, éhen meghalhat. Különben ezen dívat ellen, ha jól meggondoljuk, nem is tehetünk okosan kifogást; mert a koldusok annyira szaporódnak, hogy majd kihuznak bennünket a házból, pedig a számára mi is házi koldusok vagyunk. Itt eszembe jut a „Koldustábor“ című költeményem, mely a könyörtületet ajánlja; jó volna ezen tilalomfára akasztani. . . . Öreg este volt, mire a jászberényi prépost ur kíséretében J á k ó h a l m á r a értünk. A mennyire kivethetők, a rendetlen építkezés mellett is igen tiszták a házak. Gyönyörű az iskola, egész ellentétben a parochiával. A templom pedig méltóságos toronnyal magasodik J á k ó h a l m á r ó l a magasságba. T ö r ö e s i k J ó s a igaz typusa a jászmagyar szívességnek, és buzgó lelkipásztor s irodalombarát; miért is emlékül egy szelence szent ereklyét adtam neki, másikkal ft. F a r k a s Péter urat tisztelém meg, harmadikat pedig egész megható ünneplyességgel Domonkos atyának nyújtottam, ki szent életet élve, itt segédeskedik. Istenem, mily boldog a boldogtalannak hitt szegény koldusbarát! Kinek szerez annyi örömet egy hegyarany, mint ezen jámbor férfúnak assisi és szerafikus sz. Ferenczek maradványai? Mily diesőült hévvel esőkolá meg e reliquiákat! Most már ezekkel fog imádkozni magányában, és egész karral végzendí a szent zsolomákat.

O c t. 8-ika. Én is templomba mentem, hogy a vérnélküli áldozatot bemutassam jász ismerőseimért, mint nekünk, kun-palócoknak véreinkért. A templom belseje szép, de egy kicsit tarka az által, hogy a fölött régi avult stíl, a két mellékoltár pedig ujdonat új ízlés. Ezután az az öreg pater, mint ősz Ráfael vezetett T ö t h Sándor barátom ősi házuk mellett az ő testvéreihöz. — De fogy az idő, siessünk egy házzal tovább. Dősára elkísértek a jákóhalmi jó barátok; Cs. birkát akart vetni a kosinkba, talán azért, hogy oly birka-türelennel jártunk földjének jub-járta térképén. A dósai nagy külsejű templomot azonnal belül is megtekintettük, már csak azért is, hogy az angyalok szent tábornagyát, szent Mihályt megbámulhassuk. Láttuk már mi e felséges képet még Egerben, K o v á c s Mihály festői műteremében; de most látni a maga helyén még felségesebb. Az égi fővezér diesőségteljes, diadalbiztos állása lélek-hódító: mig győző lábai alatt Lucifer iszonykodik, és hirdeti a kevelység büntetését. Itt a templomban talált bennünket B u d a y Endre helybeli plebános ur; hogy ne, hogy ne ragyogott volna sugárzó fényben baráti édes öröme, hiszen most az ő szíve temploma is tele van néppel. — A szíveség itt ugy körülfogott, hogy délelőtt egy tapodtat sem mehettünk innen. Délután a bucsuesók katonás volt. Siessetek, mondám társaimnak, mert még messze van Eger. A honnét legjobban siettünk, legnehezebben tudtunk megválni. . . Utunkban T a r n a - O r s ö n a Tarnát kerestük, és jó

hogy a száraz malomban nem találtuk. Foly-e itt az Ave Maria? ezen kérdésre most nem igen mondhatná az őrsi ember: hogy itt a Tarna foly. Erken benéztünk a parochiára, hagyunk a távollevő plebános ur számára visitkáryát. K o m p o l t o n meglepett a gyönyörű új templom, annál inkább, mert ezt a hívek jobbra magok filléréből építették, mennyi-mennyi áldozatkésztséggel! K e r e s e n d e n pedig feltűnő volt egy kastélyszertű új ház. Kié ez? J e g y z ő i lak. — Hajts! már a dobogón vagyunk, minijárt Egerben leszünk.

O c t. 9-ike. Egerből haza értem jó délután, s hálát adva az Istennek, elmékedtem a felett, hogy „mindenütt jó, de mégis legjobb otthon!” És úgy találtam, nekem nem szől e közmondás; hanem inkább én szólok neki, s azt mondom: „én mindenütt otthon voltam, itthon pedig már szinte idegennek érzem magamat. Ugy felhődzöm a sok házi bajtól, mintha nem ismerném őket, pedig régi jó barátim.

O c t. 10-ike. M i n d s z e n t i Gedeon névnapja; az oltárnál kívántam neki oltári áldást. — Ettől kezdve vége-hossza nem volt a sok hivatalos irkafirkának. A következő napokon a naplón ablakot csináltam, hármast, minthogy minden hármast kötelek. (Folyt. követk.)
B e n ö f y Soma.

Katholikus hitélet.

Esztergom, mart. 14-én 1859. A farsangi multságok ideje elmúlt, s bekövetkezett a komoly böjt, megtérésünk s üdvösségünk ideje, különösen városunkra nézve, hol főmagasságu lelkes főpásztorunk, bibornok hg-primás ő eminentiája egy kedvező pillanatot sem hagy elmulni a nélkül, hogy a hívek üdvössége a legalkalmasabb módon elő ne mozdíttatnék. E czélből vala kitéve a farsang három utolsó napján a vízivárosi templomban a legméltóságosabb Oltári szentség közimadásra; e czélből sietett kegyes főatyánk hamvazó-szerdán a basilikába, behamvazandó a jámbor híveket, hogy megemlékezzünk ezen mondatra: „Porból lettél s porrá leszel;” e czélből tartatnak vasárnaponként a böjti predikációk 3 templomban, és pedig a basilikában maga ő eminentiája által, ki hajlott kora s főpásztori széles foglalkozása mellett sem mulasztja el a népet oktatni, inteni az emberek sajtó sziveire irt, a vallás üdvös gyógy-szerét alkalmazni. Valóban elérkezésvényő vala látni, midőn ő eminentiája fölmenvén a szöszékre, e szavakkal kezdé beszédét: „Ime az örvendetes napok, ime az üdvösség napjai!” — A belvárosi templomban ft. T o l d y János, s a vízivárosiban némétül R i m e l y Károly ur tartja a szent beszédeket. Megemlítendőnek tartom még, hogy igen üdvösen hatnak a népre a sz. ferencz-rendi atyák által tartott, s igen látogatott keresztút-járások. Ennyi, a lélek üdvösségét előmozdító alkalom, lehetlen, hogy meg ne indítsa, s töredelmességre ne gerjessze a jámbor katolikus szívet. Vajha a czélnak megfelelőleg használná föl minden esztergomi az üdvösségnék eme forrásait! A. K.

Oroszka, martius 6. 1859. Ma ment itt végbe a szent Vendel tiszteletére újon felépített kápolna ünnepélyes fölszentelése. A zordon szél és kellemetlen idő daczára csoportosan jelentek meg ez ünnepélyre a hívek, sőt még másvallásuak is a vidékről. — N t S u l h a y János ker. helyettes alesperes ur volt a fölszentelő, ki a szokásos egyházi szertartások befejezte után nagy misét mondott, mely alatt fölolvasván a Quinquagesimas vasárnap evangéliumi szakaszt, e szavakkal: „A nép pedig, mely e történetnek szemtanuja volt, dicséretet ada Istennek,” — alkalmi beszéddel vigasztalá meg a jelenlevő ajtatoskodókat. Valamint a reggeli, ugy a délelőti isteniszolgálatot is a nevezett esperes ur végezte. Különösen fölemlítendőnek tartja közlő az oroszokai hívek buzgóságát, kik noha számra alig vannak többben 330-nál, s elég közel laknak a nevezetes, és régi L e k é r i apátsági anyaegyházhoz: még sem nyugodtak meg mind addig, míg saját költségökön kápolnát nem építettek sz. Vendel tiszteletére, hol, kivált nagyböjtben, a Krisztus kinszenvedése, a hétfájdalmu bold. Szűz, és sz. Vendel tiszteletére élvezhessék délelőti isteniszolgálatukat; olykor hétköznap szent misét is szolgáltathassanak, és az Isten ne csak otthon dicsérhessék házaikban, hanem az Istennek szentelt eme lakban is. Nem is ok nélkül hasonlítá az említett szónok az

oroszokai híveket az utfélen ülő ama vak koldushoz, kit Krisztus a hit világozóságáért gyógyított meg oly csodálatosan. „Hasonlók voltatok ti, ugy mond, buzgó hívek! az utfélen ülő világtalanokhoz, noha hitetek szövétneke nem csak szivetek tükrében, hanem az egész kath. vidék előtt eddig is eléggé fénylett; de nem volt, mi hitetek világozóságát éleszsze, táplálja, és föntartsa. Kiabálni kezdettétek tehát: Jézus, Dávidnak fia könyörülj rajtunk! adj hitünknek táperőt, adj legalább egy kis kápolnát, hol testi és lelki bajainkban hozzád folyamodhassunk, mint a világ legesodálatosabb orvosához! — És ime, a kegyes Jézus kihallgatta főhászeitokat és könyörgéstekeket: megadta azt, a miért szivetek oly forrón sovárgott, csodálatosan meggyógyította fogycatkozástekeket; mert nagy volt bennetek a hit, egyesítve volt ez a reménytel és szeretettel, és ez, t. i. a szeretet, mely nagyobb a háromnál, összegyűjté filléreteket, fölbátorítá karjaitokat és minden erőteket a munkára, míg végtére Isten segítségével fölépítettétek e csinos kápolnát Isten szent nevének nagyobb dicsőségére, sz. Vendel pásztor tiszteletére és saját lelketek üdvére. Ma ment végbe a beszentelési szertartás általam, ki 23 év előtt segédlelkésztek voltam, s pedig ép oly időben, midőn a marhavész nálatok és e vidéken kegyetlenül dühöngött. És tán épen ez indított benneteket is arra, hogy kápolnát építsetek sz. Vendel tiszteletére, ki a marhavész elleni hatalmas pártfogó. — Figyelmeztetek benneteket, atyámfiak! hogy midőn e kápolnában ajtatoskodni fogtok, ne gondoljátok azt, hogy sz. Vendel önjerejével fogja föletek eltávoztatni a marhavészt; hanem mindig az lebegjen szemeteik előtt, hogy csak az ő eszedezésére távozzat el föletek a mindenható Isten ily bajt. És nem csak a marhavész eltávoztatásáért könyörögjete e szent helyen, hanem emberhálál, éhség, szükség, drágaság és háboru elhárításáért is. Főleg hogy adjon Isten nektek e helységben egyetértést, szeretetet, békeséget; adja szent áldását, hogy valamint lakhelyeitekben örömet szolgáltok Istennek, ugy e kápolnában is szüntelen dicsérhessétek az Istent, tisztelhessetek sz. Vendelt, mint kápolnátok és helységtek megválasztott védszentjét.” — Az oroszokai község birája, M o l n á r István, legtöbbit fáradozt e kápolna fölépítése körül: ő szerezte meg a szükséges anyagokat, s a gyönyörű belső fölszerelést; ő tartotta meg a beszentelési lakomat is. Őt illeti tehát a legnagyobb dicséret. Adjon Isten minden községnek ily jámbor, erélyes, és buzgó előljárót! —

Belényes, mart. 10-én 1859. Folyó évi február hó 2-ka a belényesi l. sz. rom. kath. közönség előtt örökre emlékezetes nap maradand. Mintán ugyanis szentegyházunk buzgó plebánosa, ft. H o r v á t h Mihály kerületi esperes, és tanfelügyelő ur a szokott sz. szertartással a gyertyákat megszentelé, s a körmenetet „Jer népe Máriának“ kezdetű ének zengedezése közt megtartá: nt. A l a e s Károly segédlelkész ur a szöszékre lépett, s előbb az ünnep magasztosságát, azután pedig szivet emelő ékeszólással a boldog. Szűz szent szive társulatának fontosságát fejtegetvén, buzdítólag fölhívta a híveket, hogy a kik a szűz Máriának közbenjárása által hazájokra és önmagukra áldást eszedezni ohajtanak, e társulat tagjai közé irassák magukat. Istennek hála! a lelkes fölszólítás nem maradt minden haszon és siker nélkül. S leírhatlan örömrézzelől áradozott kebelem, midőn tapasztalám, mily lelkesülten, mily örömmel ragadák meg ez alkalmat szentegyházunk jámbor hívei, kik közül már eddig mintegy 100-an iratták be magukat a társulat tagjaul. Oh ég királynéja! ki az, ki szent szived társulatában részt venni nem sietne? Hiszen te vagy a mi asszonyunk, közbenjárónk és szöszölőnk; te vagy a bűnösök oltalma, a szomorúak vigasztalója, a betegek gyógyítója! — Oh szentséges szűz Anya, könyörögj érettünk!
L ö f f e l h o l e z, l. sz. éneklő.

Szent-István-Társulati ügy.

— Folyó hó 10-én tartotta a Szent-István-Társulat igazgató választmánya ft. D a n i e l i k János kanonok és alelnök ur ő nagysága előlülése alatt rendes havi gyűlését, melynek fő s legérdekesebb tárgyát az „E n c y c l o p a e d i a“ és „S z e n t e k é l e t e“ című munkák kiadatása körül s iránt tett intézkedések képeztek. Ezen, az alább olvasható alelnöki jelentésben bővebben kifejtett intézkedéseken kívül a választmány még a következőkről lön értesítve: a) L e c h n e r József, pesti óraműves és társulati

